

ara !!

barcelona, 11 de febrer del 1936

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

una fita: 16 de febrer

any I - núm. 2

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 centims

POBLE, TRIA...

votar pel front popular d'esquerreres, representa:

CONSECUCIO D'UNA AMPLIA AMNISTIA QUE REINTEGRI ELS PRESOS I EXILIATS POLITICS I SOCIALS A LA NORMALITAT DE LA VIDA CIUTADANA.

REESTABLIMENT DE L'ORGANITZACIO POLITICA DE LA CATALUNYA AUTONOMA.

DEROGACIO DE LA LLEI DEL 2 DE GENER.

VIGENCIA INTEGRAL DE L'ESTATUT.

ACABAMENT DELS TRASPASSOS DE SERVEIS.

OPOSICIO A L'INTENT DE REVISAR LA CONSTITUCIO PROMULGADA PER LES CORTS CONSTITUENTS.

MANTENIMENT DELS AVENÇOS SOCIALS DE LA REPUBLICA.

REESTABLIMENT DE LA LLEI DE CONTRACTES DE CONRREUS.

REVISIO I REPARACIO DE LES INJUSTICIES COMESSES AL CAMP.

(Del manifest fet públic pel «Front Popular d'Esquerres de Catalunya»)

EDITORIAL

La democràcia de Catalunya està en marxa. La data del 16 de Febrer ha de representar un pas endavant cap a la fita suprema de la llibertat del nostre poble. Les forces nacionalistes i obreres no seran pas de les que hauran de restar enrera en aquella data. El Front Popular, si més no, representa per a nosaltres la barrera al feixisme, que és la negació de tota mena de llibertats. Si desconeixèssim les veritables negacions de tal règim imperialista, podríem deixar d'ésser els homes de la vanguardia de les properes eleccions. Fatalment coneixem les seves pràctiques. Camps de concentració, càstics, torments, assassinats. Rodolf Klaus el gran mutilat de la guerra n'és un exemple, Thaelmann, l'empresonat etern dins les urpes del nazisme, un altre. La guerra capitalista d'Abissínia, caracteritza un altre poble condemnat a la misèria i a la fam; Itàlia. Es per això que nosaltres sabem quin és el nostre deure. Som humans, d'essències totalment justicieres en favor de les classes oprimides, i cal que ens batem en aquesta lluita aferrissada del 16 de Febrer contra l'imperi de la fam, de la guerra i de l'opressió.

En quan a les nostres reivindicacions de caràcter nacionalista no cal enganyar-nos. Som dels que creiem que l'Estatut de Catalunya ha de servir de punt d'inici del nostre concepte del nacionalisme. Som confederals, d'aquella confederació de pobles ibèrics, lliures i amb govern democràtic i no tenim, altrament, ni en aquesta ni en cap altra ocasió, de canviar de criteri ni de programa. La República Catalana, ha d'ésser per a nosaltres la nostra fita suprema, com ho era per aquell home dels ulls lluminosos i testa preclara, l'heroi nacional, Francesc Macià. No ens porta, doncs, ningú a engany, car, sabem les veritables realitats que representa per a nosaltres la propera contesa electoral.

Les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", sortiran a la lluita el dia 16 de Febrer. Aniran a defensar quelcom sagrat per ells. La llibertat dels seus presos i exiliats, la venjança als assassinats de la reacció, la llibertat d'actuació en benefici de la seva pròpia organització i totes aquelles reivindicacions obreres que en el seu programa s'hi contenen. No és en va, el repetir, l'admirable unió que arreu existeix en el camp obrer en aquesta avinentesa. Els homes d'Estat Català, no poden defugir aquesta unió per a la lluita, ans al contrari, s'hi senten identificats i barrejats tots ells, si tots són i han estat flanc de la traïció i de la tirania; com podrien restar al marge de tal lluita? Es més, la nostra bandera, la barrada amb aquell estel noble i solitari que l'il·lumina cada dia, com més sang humana ja vessar la reacció, va enroigint-se més i més fins a convertir-se en aquell roig de sang, símbol sagrat de les masses oprimides.

Joves obrers nacionalistes: que es sàpiga arreu de Catalunya en la nit del 16 de Febrer que els homes de les joventuts d'Esquerra "Estat Català" han sabut donar l'exemple.

votar pel front català d'ordre, representa:

COMPLETA ABOLICIO DE L'ESTATUT
30.000 GERMANS A LES PRESONS D'ESPANYA.

15.000 GERMANS A L'EXILI PATINT FAM.

ROBATORIS DESCARATS DINS L'ADMINISTRACIO PUBLICA.

AUGMENT DE LA MISERIA AL PAIS

30.000.000 ALS ACAPARADORS DE BLAT.

LLEI DEL 2 DE GENER.

«STRAPERLOS», NOMBELA I MARIA ILLA.

DESNONAMENTS DE RABASSAIRES.

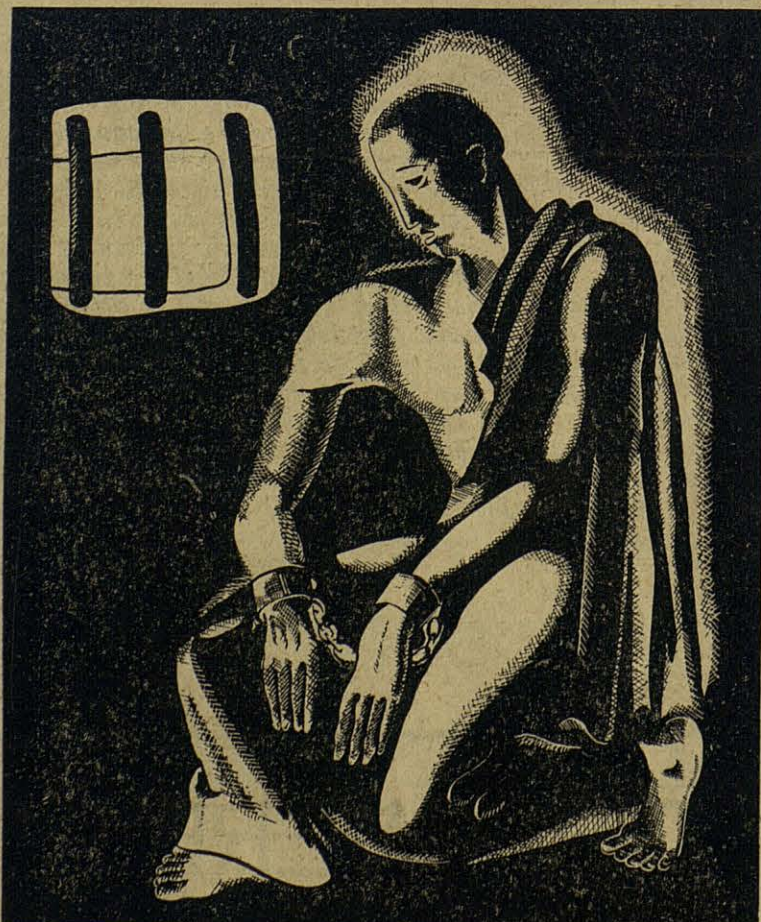
ARMES PELS ASSASSINS DEL PROLETARIAT.

ACCOMIADAMENTS EN TOTA MENA D'OBRERS.

ENCARIMENTS DE LES SUBSISTENCIES.

CATALUNYA «ESCALES» A VALL...

(Del manifest no fet públic, del «Front de Real Ordre»).

Balanç dels Governos feixistes:

Assassinats en massa
Milers de presos i exiliats

per l'aplicació de la justícia als assassins
per la **LLIBERTAT** dels empresonats

VOTEU EL FRONT POPULAR D'ESQUERRES

ASTURIAS, 1934...

catalanisme i obrerisme; missió de les nostres joventuts

per vicenç bernades

Les joventuts en els partits polítics d'avençada són tan necessàries com l'espècie ho és al projectil que ha de sortir amb força perforadora. Un partit sense joventut resulta quelcom de mort, sense vibració sense alegria. No pot sentir els batecs de la consciència popular ni els afanyos de la multitud. No pot capir els grans moviments sentimentals que constitueixen la gran força del poble, ni pot endur-se per aquesta torrencada de passió que fa moure les masses. Per això E. R. de C. no pot viure sense joventuts que són i seran sempre la seva reserva energètica que ha d'imprimir-li la seva marxa sempre endavant.

És clar que en tractar-se de les joventuts del nostre partit, res tan simbòlic en el sentit idealista ni res tan eficaç en l'ordre positiu, com les que s'apleguen amb el nom d'«Estat Català» sota al símbol del nostre gran patrici, el plorat Francesc Macià.

Perquè en la llarga lluita que ve sostenint Catalunya per les reivindicacions nacionalistes, cal que sempre el catalanisme integral tingui un grup d'avençada que impulsi en un major grau l'exacerbament del seu esperit. Però no pot limitar-se aquest estat passional a l'arcaic catalanisme dels pomells i del folk-lore, sinó que cal estendre'l a una cosa viva, moguda, en la qual tots els anhels de la nostra Pàtria hi tinguin ressò. Les Joventuts d'«Estat Català» tenen un passat gloriós i pot dir-se que quan hom mira enrera i veu el llarg camí recorregut pot sentir-se'n satisfet, però que quan la mirada és fixa endavant, observa encara que cal caminar molt per arribar a la meta que ens imposa el nostre ideal.

Catalanisme exacerbant a un grau de passió, és el que requereix el moviment de les nostres Joventuts, però precisament per aquesta raó, perquè de les joventuts cal esperar-ne tots els impulsos impremeditats, tampoc cal confondre aquest seu paper amb el de la missió dirigent. Caure en aquest error, seria desvirtuar les funcions que corresponen al moviment de Joventuts. La missió rectora toca a d'altres perquè les Joventuts segueixen una disciplina severa i emportant-se en l'arrauament de l'exaltació de les idees que ens fan moure i ens fan vibrar.

He parlat de catalanisme portat a un grau de passió i mantingut constantment en tots els ordres i en tots els terrenys. Però no és prou. El problema de l'emancipació política de Catalunya va unit a d'altres de raó poderosament fortes, que estan vinculades en un nou ordre social que hem de fer palpable ja que per dissort fins avui, no ha passat de belles prometes i esperances.

El catalanisme ha d'enfortir-se d'aquest arbre poderós d'arrels tan profundes com és l'obrer de casa nostra. Per això avui, en parlar com a catalanistes ja no ens limitem a un sentit cultural i espiritual, sinó que volem que s'incorpori al gran moviment social de tots els pobles cults i pròspers. La lluita pel millorament de les classes assalariades, ha d'anar unit constantment als postulats del nostre catalanisme i només mantenint-nos a l'avant-guarda del moviment obrerista és quan de retop enfortim en el cor del nostre poble, els sentiments nacionalistes fins a identificar totalment la gran massa obrera a la Catalunya-nació.

Catalanisme i Obrerisme portats al més elevat grau de passió. Heus ací la tasca que han de imposar-se les Joventuts d'«Estat Català». L'apassionament ideològic juntat a l'apassionament per arribar a un estat de major justícia social, de progrés, de confort i de benestar, que tot plegat, forma una civilització i una cultura.

El camí a recórrer és encara llarg. Potser per les incidències polítiques hem abandonat massa en aquests darrers anys la transcendència dels problemes socials i cal que recuperem el perdut. Si es presentava un dubte, una vacil·lació, només caldria mirar-se en l'espill de l'Avi de les Joventuts d'«Estat Català» i pare espiritual de tots els catalans sang d'esperit i de cos, en Francesc Macià. Ell, sempre batallà per Catalunya, per la nostra, per la que encara algunes vegades ens sembla un somni, però ell cercà sempre en els obrers de casa l'escalf i l'abrandament, sense el qual mai res no podrà aconseguir el catalanisme.

Aquesta és la tasca principal que correspon a les Joventuts d'«Estat Català».

les candidatures de dol, contra les candidatures de l'esperança

Hem esboçat ràpidament la significació política de Cambó, Lerroux, Gil Robles; hem vist què feien aquests homes al Govern: misèria, opressió, mort. Diners als ducs i als marquesos, plom i pólvora als pobres i als minaires. Hem vist el terç a l'obra: caps tallats, violacions i robatoris. Hem vist una capitulació, un convicte i confès de l'assassinat de l'illustre Lluís de Sirval, condemnat a sis mesos de presó. Hem vist un jove de divuit anys a Barcelona condemnat a dotze anys de presó per repariment de fulls clandestins. Hem vist la venjança històrica dels marroquís. El militarisme espanyol durant 25 anys els havia donat una mentalitat de bèstia acorralada i ara els cridava per defensar la civilització cristiana. I els marroquís — deixebles aprofitats dels seus civilitzadors — portaven a cap una obra de destrucció que esgarrija i commou. Els homes del 19 de novembre amb les mans brutes de sang i de llot solliciten ara l'ajut popular, per continuar els seus crims i els seus robatoris. Volen el règim dels Doval, dels Strauss, dels capitans fugitius, dels marroquís i dels lladres. Volen augmentar la llista de 30.000 empresonats, el martirologi dels 3.000 morts. Volen fer caure damunt del poble la llosa de plom del silenci i de l'asfíxia.

Les candidatures negres realitzen el front de tots els desordres i de totes les concupiscències: Les «damas de estropajo» van de bracet amb les «damas rojas» del partit radical; els «jóvenes bárbaros» amb les boines vermelles dels carlins; Ale-

xandre Lerroux, el del «velo de las novicias» amb Urraca Pastor, la del «cinturó de castedat». Calvo Sotelo, el de «a por Catalunya» amb el catalanista Cambó.

El triomf d'aquestes candidatures representaria la mort de Catalunya i de la República, l'asfíxia de la llibertat, l'instauració del crim i de la vergonya. Si guanyessin les dretes, el feixisme vaticanista, aliat amb el feixisme pro-hitleria i mussolinista (Gil Robles, Primo de Rivera, Calvo Sotelo) enfonzaria per sempre més les institucions democràtiques i posaria damunt del nostre poble la llosa de plom del silenci i de la mort.

Enfront d'aquestes candidatures, Catalunya presenta les candidatures blanques de la il·lusió i d'esperança. Les candidatures que retornaran la vida a Catalunya i la dignitat a la República, les candidatures que retornaran al nostre país la glòria dels progressos socials i de les reivindicacions econòmiques. Les candidatures que obriran les presons i els presidis a 30.000 ciutadans empresonats, que retornaran l'esposa a l'espòs, el fill a la mare, el pare al fill. Les candidatures que desinfectaran l'Ajuntament i hi faran brillar la claror i la intel·ligència. Les candidatures que posaran els nostres Consellers davant els destins històrics del nostre poble. Les candidatures que treuran a Lluís Companys el vestit de pana infamant del presidari i l'habillaran amb la bandera lluminosa de la Presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'«Elements per a una campanya d'Esquerra».

les candidatures de la victòria

BARCELONA-CIUTAT

Lluís Companys i Jover (E. R. C.)
Martí Barrera i Maresma (E. R. C.)
Lluís Nicolau d'Olwer (A. C.)
Pere Coromines i Muntanya (E. R. C.)
Jaume Agudé i Miró (E. R. C.)
Marià Rubió i Tudurí (E. R. C.)
Josep Sunyol i Garriga (E. R. C.)
Josep Massip i Izabal (E. R. C.)
Pere Ferrer i Batlle (E. R. C.)
Claudi Ametlla i Coll (A. C.)
Ramon Nogués i Bizet (P. R. E.)
Faustí Ballvé i Pellicé (P. R. E.)
Ramon Pla i Armengol (U. S. C.)
Joaquim Valdés (P. C. C.)
Joaquim Maurin i Julià (P. O. U. M.)
Pere Aznar Sesseras (P. C. P.)

GIRONA

Martí Esteve i Guau (A. C.)
Miquel Santaló i Parvorell (E. R. C.)
Josep Puig Pujades (E. R. C.)
Josep Mascort i Ribot (E. R. C.)
Joan Casanelles i Ibars (P. N. R. E.)

BARCELONA-CIRCUMSCRIPCIÓ

Joan Lluhi i Vallescà (P. N. R. E.)
Pere Mestres i Albert (E. R. C.)
Josep Tomàs i Piera (E. R. C.)
Josep A. Trabal i Sans (E. R. C.)
Doménech Palet i Barba (E. R. C.)
Francesc Senyal i Ferrer (E. R. C.)
Eduard Ragasol i Sarrà (A. C.)
Josep Calvet i Mora (U. R.)
Pau Padró i Canyelles (U. R.)
Jaume Comas i Jo (U. S. C.)
Palai Sala i Berenguer (U. S. C.)

LLEIDA

Joan Comorera i Soler (U. S. C.)
Francesc de P. Gené i Aixelà (E. R. C.)
Joan Banyeres i Cateura (E. R.)
Ferran Zulueta i Giberga (E. R. C.)

TARRAGONA

Ventura Gassol i Rovira (E. R. C.)
Marcellí Domingo i Sanjuan (P. R. E.)
Joan Sentís i Nogués (E. R. C.)
Josep Briansó i Salvadó (A. C.)
Amós Ruiz i Lesina (P. O. S. E.)

COSES QUE NO PODEN OBLIDAR-SE

Era la revella de l'Onze de Setembre de la simbòlica figura de Rafael de Casanova, l'any passat. Els estaments netament nacionalistes, abans d'anar a retre homenatge a encarnació en marbre dels heroïns de 1714, anaren al Fossar de les Moreres, lloc on reposen, sota l'empedrat, les despulles de centenars de catalans que caiguts defensant-ne els furs del cap i casal de Catalunya, que amb lluita titànica feia front a les forces del Borbó que més tard havia de penjar la ganiveta de la cuina, a cada llar, a una cadena de tres pams fermada a la taula, per a tallar el pa...

Les joventuts nacionalistes, com hem dit abans, anaven joioses a retre jurament de bona memòria als nostres avanpassats al Fossar, amb gran entusiasme, malgrat l'estat d'excepció que pesava com llosa de plom sobre la nostra dissortada terra.

En un grup d'aquestes coratjoses joventuts hi marxava en els capdavanters el jove Ernest Espeitx Rossich, jove entusiasta i fermament convençut que repartia entre el públic, junt amb altres companys, proclames nacionalistes sense estridències, sense crits, amb una unció gairebé religiosa, com si repartís quelcom sagrat... Ell era tot cor, tot noblesa, però no es contava amb la llopada famolenca que esperava una víctima.

Els llops flairejant-ne el rastre no s'atreïren a ferne cap detenció al Fossar, potser que hi havia massa gent i no interessava.

Al desfilar el grup cap al carrer Mercaders, per a dirigir-se al monument del Conceller en cap Rafael de Casanova, i per sorpresa, la llopada d'«Acció Ciutadana» al front de la que anaben el Tinent Solano, i els acollits Güllart, i Fernández, per sorpresa i enfront de la capella de Marcús donaren l'«alto» als primers del grup, entre els que anava l'amic Espeitx Rossich.

Pistola amb mà, i aprofitant l'astorament general, fent posar les mans enlaire escorcollaren als que pogueren, trobant-ne sobre de l'esmentat amic dos o tres exemplars d'aquelles proclames; comprenet-ne segurament que hi havia poca matèria delictiva, cercaren per terra les que havien llençat en el moment de perill companys seus i fent-ho servir d'atestat tot plegat per a que fes més força i més «bon servei per ells», el posaren en aquell edifici de la Laietana que'n diuen «Direcció General de Orden Público» (?).

Resultat de tan brillant servei, fou clarvar-li un parell de pallisses i posar-lo a disposició del Auditor de Guerra.

I ara amics, bé lo mes joliu del cas i que ens demostra fins ahont arriba el cinisme dels «estraperlistes» que regien la Generalitat de Catalunya.

Assabentats els dirigents del P. N. C. de que s'intentava fer consell de guerra sumariíssim en contra de l'esmentat militant Espeitx Rossich, tots es bellugaven a mida de les seves forces, i el President allavors del Consell de Govern del P. N. C. a contra cor i creient-ne encara que existiria un xic de caballeritat en certa classe de gent, anà a veure fora d'hores de visita a n'el Palau de la Generalitat al flamant secretari particular nebot del més flamant encara Governador General, senyor Pic Salarich, el que textualment digué al que li parlava: «ja n'han parlat de l'afer Espeitx Rossich i ja ho arranjaré sens falta, tot el més passarà a la jurisdicció ordinària, més sobre tot tenint-hi vos interès, ara mateix telefonaré al coronel X; aneu tranquil».

Efectivament l'endemà al matí es feia el consell de guerra i el company Ernest Espeitx Rossich era condemnat a dotze anys de presó, per l'horrorós delictes de trobar-se-li uns simples fulls.

Resum: L'Acció Ciutadana disfrutaven-ne en enfonzar un patriota català; el secretari del Governador General Lerrouxista enganiant i traint la paraula donada a un home de bona fe mentre donava un escàndol a l'ordenança de la Generalitat que havia lograt fer passar al que anava a demanar clemència per un jovecenc que cap crim havia comès, perquè cap crim és l'amar la Pàtria i retre homenatge als seus morts...

Joventuts d'Esquerra «Estat Català»! preneu exemple, això és el que ens passaria a tots un per un, si no es desfés aquesta fortalesa feta d'odis i rancúnies que és el Bloc de Dretes.

Les homes dels morts vos somriuen, les reixes dels nostres germans vos clamen, els braços de totes les dones catalanes de cor vos ho exigeixen. Per Catalunya i per la llibertat! Endavant!

FRANCESC SERRAHIMA

VOTEU EL FRONT POPULAR D'ESQUERRES

CAL TENIR-LOS PRESENT...!

després de la victòria tots els acomiadats al seu lloc de treball

Els gloriosos fets d'Octubre portaren en si un problema al qual no s'ha donat encara l'importància que requereix. D'altres se'n presentaran en el transcurs dels dies; han estat moltes i molt greus les barbaritats comeses des del Poder feixistitzant o bé amb el seu apoi.

Així com els terratinents han desnonat rabassaires, foragitant-los dels llocs que solament a aquests partanyen, puix que ells i solament ells! són els que han fet produir les terres amb llur treball, regant-les amb llur suor, lliurant-les-hi, com es lliure al fill, llur vida, també els industrials de ciutat han llençat a la misèria els obrers que per llurs idees no els eren grats. Són innombrables els cassos; aprofitant qualsevol pretext —vagues, manca de feina que no és tal— o bé sense més ni més, per simple caprici han estat acomiadats de llurs llocs, del lloc que els donava el pa per a la família, infinitat d'obriers.

A vegades, a aquests acomiadaments s'hi ha donat un sentit més o menys legalista, fins i tot algun ha estat portat al Jurats Mixts. Comèdia pura; com si res. Tot ha estat podrit en el bienni negre, res succeït en ell no hi ha que s'hi pugui donar algun valor. Totes les lleis, totes les disposicions governamentals, tots els conflictes socials en ell plantejats i resolts han de donar-se com a inexistents després de la victòria del 16 de febrer! D'ells no n'ha de quedar més que la recordança, i l'experiència que tantes coses ens ha ensenyat.

Hi ha, a més, els 30.000 presoners. Tots ells treballadors dignes! Tots ells germans nostres estimadíssims! Els burgesos, si hagués d'anar per ells —que es colzege amb ex-diputats bola-ennegrits— no en deixarien entrar cap a treballar d'ex-presidari! Si, tots ex-presidaris, però amb tota la dignitat, amb tot l'honor que pugui tenir cap home. Ex-presidaris... Sí! Però quants capitalistes, quants mangonejadors i contrabandis-

tes de l'alta banca no els arriben, en quan a dignitat i honor, ni a la sola de l'espardenyia!

Molts han estat els acomiadats i moltes i moltes serien les no admissións al treball dels que arribaran de complir una condemna que els enorgulleix, si no hi posem mà.

Després del triomf cal revisar des del govern amb tota urgència tots els acomiadaments individuals o col·lectius, haguts des de l'Octubre del 1934 ençà, i exigir dels patrons, imposar-los-hi la readmissió al treball de tots aquells obrers que n'haguessin estat separats injustament. I no solament això: aquests obrers s'han passat un any o més sense treball, sense guanyar-se el jornal que porta el benestar a casa. I això ha estat pel caprici, per la ràbia, per la bilis dels patrons. I bé, això no pot quedar així, serà necessària una indemnització i aquesta indemnització no l'haurà pas d'abonar el Govern, que prou endogalat de deutes estarà després del pas per ell de l'«straperlada» lliguero-radical. Aquesta indemnització, estudiada i fixada —això sí— pel Govern en cada un dels cassos, haurà d'abonar-la cada un dels patrons que —rient-se de la llei i aprofitant l'estada al Govern de gent que sols hi era per a «straperlar»— s'ha volgut donar el gust d'apartar de davant seu digníssims obrers pel sol fet de tenir un ideal esquerrà i nacionalista.

Riurà bé qui riu el darrer!, diuen. I bé cal que els darrers en riure siguin els obrers dignes i honorats sobre els quals s'ha desencadenat la incomprensió i l'odi de la classe capitalista. Cal exigir, després del triomf, la immediata reposició de tots ells en els càrrecs o llocs de treball on es guanyaven el jornal que portava un xic de benestar a llur família.

J. B. i A.

la por a les esquerres

Ha caigut en nostres mans un manifest signat per un tal Manuel de Arquer en el que, en nom de «Derecha de Catalunya» es demana la col·laboració dels adeptes, en forma de vots, en metàl·lic, anant com a interventor, o deixant el cotxe el dia de les eleccions per a contribuir a aixafar «la avalancha izquierdista que amenaza destruir todo cuanto de noble y querido hay en nuestra Patria», segons les seves paraules textuales. I bé: aquest manifest, redactat segons totes les normes de cursileria i imbecilitat pròpies dels monàrquics passejants del Passeig de Gràcia de 12 a 2, serveix per a demostrar que el pànic regna als rengles dels amics del Borbó i aliats de «Lliga Catalana».

Aquesta crida als seus correligionaris i simpatitzants representa un veritable «S.O.S.». Tenen por del triomf nostre. Tenen por que el poble els faci pagar totes les vileses, totes les infàmies comeses en la brutal repressió dels fets d'octubre. Tenen por i els desborda per tot arreu. Temen la revenja del poble. Temen que l'escombrada sigui forta i definitiva.

I volen espantar els pocs adeptes que encara els queden i no s'han convençut que les dretes no poden oferir més que incomprensió, misèria i odi, presentant-nos com uns simples mandatariis de la U. R. S. S. I bé: què podem respondre a això? Sen-

zillament que ni la U. R. S. S. té res a veure amb nosaltres ni nosaltres amb la U. R. S. S. Deixant de part les nostres opinions personals sobre la Rússia nova, elevada pel seu propi esforç de les pregoneses de l'analfabetisme i de la incultura, la U. R. S. S., repetim, no té res a veure amb nosaltres. Ara que, cal fer constar, que més aprop estem ideològicament parlant, de la U. R. S. S. que de la Itàlia o l'Alemanya feixistes. De manera que les dretes poden llençar damunt nostre tota la seva diversa gama d'insults i de calúmnies. No ens importen ni una cosa ni altra. No tenim la seva duresa d'epidermis, però en canvi tenim una capacitat de menyspreu formidable que ens fa resistir totes les seves insídies i totes les seves calúmnies. I a més d'això posseïm, també, tots els arguments necessaris per a desfer tota la seva tasca injuriosa amb poques paraules.

Les dretes ni hi poden amb nosaltres. I no hi poden perquè per sobre la raó que ens assisteix i la confiança del poble, tenim la satisfacció de poder dir que no tenim damunt nostre ni «straperlos» ni afers Tayà ni afers Maria Illa. Declarem-ho així i constatem que les dretes ens temen. Amb això queda demostrat que la victòria nostra és segura.

F. ZAMORANO

Hem fullejat periòdics publicats els primers dies després de la gesta d'Octubre del 1934, els periòdics que en aquells dies de tardor amb els primers freds tenien permès pel metge el sortir al carrer. En aquests periòdics hi hem trobat unes llistes de donatius destinats a «las víctimas del deber». Bé, trobem bé que pels pobres soldats —per les seves famílies— que, enganyats pels seus caps i tenint un flux concepte de la seva personalitat com a homes, caigueren en aquelles jornades, se'ls socorregués. Arreu de la Península els periòdics dretants iniciaren unes subscripcions que donaren un total de milions i milions de pessetes. Aquells soldats, però, al que més se li ha donat han estat deu duros porcs! On ha anat a parar la millonada? Els dretistes que tanta guerra han fet als radicals amb l'«Straperlo» podran explicar-nos-ho això? Segurament que no! Com tampoc podrien explicar-nos el succeït en l'afer dels blats, del qual tractarem oportunament des d'aquestes columnes.

Sense voler hem desviat l'intenció del nostre article. Hi ha tantes coses a parlar d'aquests dretistes que per dissort de la República han assaltat els seus llocs de comanament...

Hem dit abans que trobàvem bé que es fessin subscripcions en profit dels soldats víctimes de l'egoisme dels seus caps. Ho trobàvem bé si s'haguessin fet de bona fe, però ah! els que a elles van contribuir no ho feren pas per tal d'alleugerir el dolor de les víctimes, no! Era una revenja! un «tràgaia»! Era demostrar el seu pensament contrari al fet revolucionari!

Si haguessin obrat per sentimentalisme haurien contribuït després a les subscripcions obertes en profit de les víctimes del deure que els hauria imposat l'ideal! Cap de les persones, cap de les cases comercials que contribuïren amb milers de pessetes a omplir les butxaques dels dretistes no ha contribuït —ni ganes!, però— a alleugerir les penes i els dolors dels que són víctimes del feixisme exercit des del poder. No hi fan cap falta, però, les seves pessetes mercenàries a les subscripcions en profit dels nostres companys. Amb més o menys treballs, amb més o menys angúnia es recullen les pessetes per a fer front a l'adversitat. A vegades no n'hi ha prou, però les que es recullen ho són amb dignitat!

De les llistes d'aquells periòdics n'hem tret uns quans noms a l'azar, són els que donem al final d'aquest article. En properes edicions en donarem d'altres. Cal tenir-los present, amics!

Monclús i Companyia, 100 ptes.
Eugeni Golaons i Companyia, 2.500 ptes.
Automòbil Club de Catalunya, 3.000 ptes.
Cambra Sindical de Fustes, 500 ptes.
Il·lustre Col·legi de Procuradors, 1.000 ptes.
Carabassa Germans, 100 ptes.
Stat. Esp. de Carburants Metalls, 1.000 ptes.
Godó i Companyia, 3.000 ptes.
Paramount Films, 200 ptes.
Bisbe de Barcelona, 3.000 ptes.
Fill de Rómulo Bosch, S. A., 500 ptes.
Ferrocarrils de Catalunya, S. A., 2.000 ptes.
Vacuum Oil Company, S. A., 1.000 ptes.
Rocalla, S. A., 1.000 ptes.
Colonia Güell, S. A., 5.000 ptes.

Integrants de l'Associació de Fabricants de l'Alt Llobregat, 100.000 ptes.

Manufacturas Rosal, S. A.
S. A. Asensio
Josep Sangla i Germà, S. A.
Tèxtil Monegal, S. A.
Successor de Ramon Alsina Rodergas
Filats i Teixits Fusté

S. A. Teixidor
Manufactures Viladomiu, S. A.
Manufactures Pons, S. A.
Fàbriques de J. Mata i Pons, S. A.
Fill de Teodor Prat.
Industrial Cotonera, S. A.
Vda. de Carles Manen
Successors de A. Serra i Feliu
Filatures Forcada, S. A.
Manufactures Soldevila, S. A.
Ricard Viñas i
Tèxtil Cotonera

La Unió Agrícola, S. A., 500
Ràdio Associació de Catalunya, 2.500 ptes.
Indústries Sanitàries, 1.000 ptes.
Mútua Barcelonesa de Descarregadors, 2.500 ptes.
Junta del Teatre del Liceo, 500 ptes.
Dr. Josep Martínez Santa, 50 ptes.
Fills de Gaspar Soler. Hospitalet, 50 ptes.
S. A. Refrigeració, 100 ptes.
Cambra Oficial Propietat Urbana, 5.000 ptes.
Subministres Elèctrics, S. A., 250 ptes.
Societat Anònima «El Tibidabo»

joventuts !!

no us deixeu emportar pel cant de les sirenes, solament il·luminades per l'ambició personal i l'afany de grim-pador.

la vostra única organització de joves és la fundada per MACIA, les JOVENTUTS D'ESQUERRA "ESTAT CATALA."

joves camperols:

el vostre sindicat: la unió de Rabassaires

el vostre organisme polític: les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

Pistolers i assassins a sou de la Lliga

licències d'us d'armes a dojo pels trabucaires, carlins, isidristes, lligaires i estraperlistes.

QUE PASSA A COMISSARIA, Sr. DUELO?

L'EPOPEIA DEL C.A.D.C.I.

L'HEROIC BALUARD DEL 6 D'OCTUBRE ES ENCARA OBJECTE DE REPRESSIO GOVERNAMENTAL

Arribeu-vos un dia fins a la Rambla de Santa Mònica. Allà, a l'entrada marítima de Barcelona, hi ha encara a la vista de tothom el recordatori més punyent d'aquella històrica nit d'Octubre. Allà hi ha l'edifici on estava instal·lada la Comandància dels Somatens de Catalunya, amb tota la façana trotejada. Allà hi ha tota una restillera de cases amb senyals inequívocs d'haver aguantat pluja de plom. Allà hi ha, vigilades per guardes d'assalt encara! les parets destrossades —penyora de glòria i dolor— del que fou hi tornarà a ésser el sindicat on s'acollia tota la dependència mercantil de Barcelona, del que fou i tornarà a ésser reducte inquebrantable del més ferm i sincer nacionalisme.

Les parets del C. A. D. C. I., orgullósament destrossades per la metralla de l'exèrcit espanyol, ofereixen al transeünt records tràgics; aquells esborranys a la paret fan pensar en altres esborranys que la metralla produí aquella nit en la carn valenta i noble de gloriosos soldats de la Pàtria. Aquella nit...

HORES DE TREMP I DE LLUITA I D'ANGUNIA

Qui no ho recorda...! Proclamat que fou pel President Companys l'Estat Català a les 8 hores de la vetlla, la gentada que omplena totalment la Plaça de la República s'escampà per la ciutat cadascú vers el seu lloc de lluita.

Uns homes hi hagué que volgueren per a ells els llocs de més perill; no els espantava aquest tractant-se com es tractava de defensar Catalunya. I s'apostaren al C. A. D. C. I., situat davant mateix de les Drassanes.

A les nou de la nit, eren no més de quaranta homes i encara sense armament per a tots. Quan Batet feu emplaçar l'artilleria al carrer, foren, degut a la seva situació, els primers de donar-se'n compte i s'apressaren a la defensa. Unes bateries col·locades estratègicament al costat de les barraques de llibres vells eren contra el que havien de lluitar aquella quarantena de patriotes mal armats, però amb un valor i una fe i un patriotisme capaç per a tots els sacrificis.

Un destacament de soldats anà a trucar insistentment a les portes del Centre sense que obtinguéssin cap mena de resposta. De sobte s'oí una forta descàrrega; la lluita sagnant havia començat.

L'exèrcit intentà per dues vegades, sense gens de sort, l'assalt al Centre. Amb valentia fou repellit pels defensors de Catalunya. Funcionaren les bateries i el tac-tac-tac nerviós de les metralladores no parava.

La lluita es feu duradera i encarnissada, l'exèrcit atacava enèrgicament amb nombros material de guerra, però més enèrgicament defensaven pam a pam el seu lloc amb poc i rudimentari armament els qui lluitaven per l'ideal de tota llur vida.

Les municions escassejaven als de dintre, no podien mantenir amb l'intensitat del començament la lluita i es bateren en retirada, veient-se obligats a l'últim a abandonar l'edifici, la qual cosa feren pels terrats i per les finestres posteriors, mantenint a ratlla, però, la soldadesca.

Eren prop de les quatre de la matinada, quan l'exèrcit espanyol entrà al Centre. Lligats a unes lliteres improvisades trobaren els cossos destrossats de dos homes, els capdavanters, els més prestigiosos del grup que tan heròicament havia lluitat: Jaume Comte i Manuel G. Alba.

JAUME COMTE

COMTE, ALBA, BARDINA, SALA...

Jaume Comte fou tota una vida generosament oferta al servei de l'ideal. Es un veritable màrtir de la causa catalana. Acusat de principal dirigent del famós atemptat de Garraf fou portat a presidí on sofrí sempre amb la major dignitat tota mena de suplicis. Els resistí estòicament. Quan, en tornar-ne, fou rebut amb els seus companys per una gran gernació, la policia intervingué per tal de disoldre amb males maneres la multitud i a Jaume Comte d'un cop de sabre li esberlaren el cap.

Jaume Comte vivia per Catalunya, s'hi donava tot ell, totes les seves activitats al servei de la causa. Sabé morir com havia viscut. Per Catalunya! ofrenant-li la vida.

Manuel G. Alba era gairebé un home desconegut. Però sempre un patriota dels primers. El periòdic clandestí «La Cadena» que circulà en temps de la Dictadura, fou obra seva. Com així mateix ho fou també les edicions «Arc de Barà». Fou condemnat a dos mesos de presó amb motiu dels fets de Prats de Molló, per creure-se'l en relació amb els organitzadors.

Situat la nit de glòria, a la part alta del Centre fou copsat pel foc intens i continuat de les tropes. La seva agonia fou terriblement llarga i dolorosa, però morí content d'haver donat la seva sang per la Pàtria.

Amadeu Bardina i Ramon Sala, eren d'aquells ciutadans abnegats i treballadors. Per ells no hi havia sacrificis, tot ho feien amb l'alegria al cor i amb l'íntima satisfacció del qui sap complir amb el seu deure.

Amadeu Bardina, ferit mortalment al costat d'Alba, fou tret a pes de braços del Centre pels seus companys. No el poderen portar enlloc, se'ls morí pel camí, en la retirada.

De Ramon Sala no creiem que n'hagi parlat ningú, encara, i tanmateix cal tenir-lo en recordança. Company inseparable de

Comte, sabé complir al costat d'aquest amb el seu deure a l'hora de la veritat. El vegé morir amb el més gran i íntim dolor. Comte era per a ell el company de l'ànima. Treballaven junts. Ramon Sala no pogué resistir el dolor que s'apoderà d'ell en veure's privat del company inseparable. Comte era per a ell, a més del millor amic, el seu mestre. Al cap d'algunes setmanes, la malaltia que el corsecava, en trobar la naturalesa en un estat de depressió moral catastròfic, l'abaté d'un cop i el portà a la tomba. Les seves despulles reposen al cementiri de Puigreig.

FORA DE LA LLEI, ENCARA

El C. A. D. C. I., malgrat que el Govern centrista de Portela diu que s'organitzà per tal de restablir les Garanties Constitucionals, resta amb les portes forçosament tancades i les parets en runes.

Està fora de la llei el Centre que compta amb 14.000 socis i defensa els interessos de 80.000 dependents mercantils de Barcelona.

Les forces portelistes sabran el que fan. El perquè es condemna a la inactivitat l'entitat que per la seva organització i per les seves tasques socials, esportives i culturals deixava en magnífic lloc davant dels ulls del món les nostres dots de cooperació al poder-los presentar un exemple per a tothom d'organització sindical.

Sapiguen que facin el que facin, el C. A. D. C. I. tornarà a sorgir, tornarà a actuar amb més ímpetu que mai. Res ni ningú no el pot deturar en la trajectòria del seu destí. Aquelles parets esbotzades són una acusació punyent i les pedres desfetes regades amb sang de màrtirs de la Pàtria són digníssim fonament damunt del qual reposarà fermament la nova era de prosperitat de l'entitat dolorosament gloriosa.

GENIS VALLDAURA

EL FRONT POPULAR D'ESQUERRES respondrà a les provocacions i als assassinats que es projecten amb una victòria grandiosa que es convertirà amb el triomf de la revolució nacionalista.

Tenim informes d'elements que estan molt ben introduïts dins dels organismes dirigents de les organitzacions del "Front Català d'Ordre" (de Real Ordre) en els quals ens assabenten que aquests darrers dies s'estan expedint a les oficines de la comissaria general d'Ordre Públic una infinitat de licències d'ús d'arma a tot aquell que acrediti d'una manera que no deixi lloc a dubtes que és contrari al FRONT POPULAR D'ESQUERRES de Catalunya i mentrestant el senyor Duelo sense enterarse'n (?).

ARA!! òrgan de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" posa en coneixement de l'opinió pública catalana i de les masses proletàries aquest procediment usat per les dretes per a conquerir la victòria del 16 de febrer, que cada dia veuen més llunyana.

Les forces nacionalistes i obreres, però, no van a perdre el temps. Tenen tota la seva organització preparada. I respondran a l'atac amb una defensa aferrissada en la lluita que s'apropa, sense defallir ni un moment, per a anar a la conquesta de la Llibertat i del Dret. Lluitaran de la manera que calgui i sigui necessari, per treure de la presó i fer que retornin de l'exili els milers i milers de germans nostres que allí hi ha. Donant al poble al triomf al Front Popular d'Esquerres de Catalunya, farà que el Govern de la Pàtria vagi a mans d'homes austers, dignes i nobles, llençant per a sempre, "escales avall" els mercaders de la política dels traïdors cent vegades a Catalunya, els lladres "straperlistes" i de l'afer Tayà; els contrabandistes i defraudadors de l'afer Maria Illa...

Això farà el poble de Catalunya, el proper diumenge. La victòria que s'apropa serà grandiosa. I tot Catalunya es llençarà a les urnes i el seu vot serà per a les esquerres nacionalistes i obreres, trencant així les reixes de les presons i obrint les fronteres als exiliats.

Ni un sol esquerrà, ni un sol nacionalista ha de mancar al seu lloc d'honor. S'hi ventila l'esdevenidor de Catalunya i de la Llibertat i els homes conscients ja saben el seu deure.

TOTS A VOTAR PEL FRONT POPULAR D'ESQUERRES!

ARA saluda a PAMFLET germà d'idees nacionalistes i revolucionàries

catalans: cotitzeu pro-presos i exiliats

IMP. RAFOLS: Portaferrixa. 15